

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **O.S.**, nar. X., bytem P. 6, V Š. ú.15/132, zast. JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 2, Karlovo náměstí 28, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2011, č. j. 2078/500/11 74602/ENV/11

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“ nebo „inspekce“) ze dne 9. 8. 2011, č. j. ČIŽP/41/OOH/SR02/0718411.005/11/PSJ (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), kterým bylo žalobci stanoveno nápravné opatření a lhůta 120 dnů pro zjednání nápravy v podobě vyklizení materiálů na určených pozemcích v souladu se zákonem č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“).

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že zástupci ČIŽP provedli dne 22. 5. 2007 na základě písemného podnětu místní šetření v zařízení ke sběru, výkupu, skladování a využívání odpadů - recyklace stavebních odpadů, umístěném na adrese Dubečská, Praha 10, parc. č. 594/2, 595/6, 596/2, 957/7, 595/8, 595/47, 595/10, 253, 1759/8, 597/6, 598/2, 597/4, 595/5, 258 a 256 v k. ú. Dolní Měcholupy. Předmětné zařízení bylo

provozováno žalobcem na základě souhlasu k provozování zařízení a s jeho provozním řádem, vydaného Magistrátem hlavního města Prahy dne 21. 3. 2005. Při kontrole bylo zjištěno, že ke dni kontroly bylo v zařízení celkem 169 585 tun materiálu (recyklátů/surovin/odpadů), zatímco schváleným provozním řádem byla stanovena maximální hranice ročního objemu ve výši 105 000 tun materiálu. Na základě tohoto správního deliktu byla panu Svobodovi uložena rozhodnutím ze dne 25. 1. 2010 pokuta, která byla v odvolacím řízení potvrzena rozhodnutím Ministerstvem životního prostředí ze dne 15. 4. 2010.

V průběhu roku 2011 přikročila inspekce k zahájení správního řízení ve věci uložení nápravného opatření, které žalobci oznámila dopisem ze dne 25. 5. 2011 společně s usnesením o stanovení lhůty 15 dnů k uplatnění práva navrhopat důkazy a činit jiné návrhy a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Proti usnesení o stanovení lhůty se žalobce odvolal. Na toto odvolání reagovala ČIŽP vyrozuměním, jehož součástí bylo usnesení o stanovení další lhůty 15 dní k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Současně inspekce vyzvala žalobce, aby doložil důkazy o odstranění protiprávního stavu. Na tento dopis již žalobce nereagoval, a inspekce tedy dne 9. 8. 2011 přikročila k vydání rozhodnutí.

V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce uvedl pouze to, že „nesprávnost napadeného správního rozhodnutí spatřuje účastník řízení v nesprávném právním a skutkovém posouzení celé věci, jakož i v zásadních procesních pochybeních a navrhuje, aby odvolací orgán napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení“.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále konstatoval, že v dřívějším řízení bylo prokázáno překročení maximální hranice ročního objemu materiálu v předmětném zařízení. Na základě tohoto porušení provozního řádu byla žalobci uložena pokuta, která byla v odvolacím řízení potvrzena. Následně byl žalobce ve správním řízení o uložení nápravného opatření inspekcí vyzván k doložení dokladů o odstranění přebytkového materiálu z předmětného zařízení. Žalobce na výzvu inspekce nijak nereagoval a ani nevyužil možnosti takovou informaci odepřít. Inspekce tedy došla k závěru, že k odstranění protiprávního stavu nedošlo a přistoupila k uložení napadeného nápravného opatření a lhůty pro zjednání nápravy. Ve správním řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce provozoval dané zařízení v rozporu s jeho provozním řádem, když překročil povolenou maximální hranici ročního objemu materiálu, za což mu byla po právu uložena pokuta. Ze zjištěných okolností je také evidentní, že závadnost daného stavu je spatřována ve skutečnosti, že v předmětném zařízení se nachází větší množství materiálu, než je povoleno. Tento stav je možné napravit vyklizením přebytkového množství materiálu. Tuto povinnost může inspekce uložit podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech. Žalobce ve svém odvolání sice uvádí, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadá i co do skutkového posouzení celé věci, ale již neuvádí, v čem je tato nesprávnost spatřována (neuvádí žádné konkrétní námitky). Žalovaný správnost rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, nebo pokud tak vyžaduje veřejný zájem. Jelikož však veřejný zájem není dotčen, musí žalovaný konstatovat, že nesprávnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně neshledal. Neshledal ani nezákonnost tohoto rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno věcně i místně příslušným orgánem, správní řízení bylo vedeno v souladu s požadavky správního řádu a zákona o odpadech. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně též obsahuje všechny požadované náležitosti.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě nejprve obecně konstatoval, že neporušil žádnou povinnost plynoucí z ustanovení zákona o odpadech, resp. ji neporušil

tak, že by byla naplněna materiální stránka odpovědnosti za porušení zákona o odpadech. Toto konstatování následně konkretizoval tak, že nesprávnost celé věci spatřuje ve špatném posouzení ze strany ČIŽP, která provedla kontrolu předmětného zařízení. Závěry z provedené kontroly poté sloužily nejen jako podklad pro správní řízení, ve kterém byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.000.000,- Kč, za domnělé porušení povinností stanovených v provozním řádu, ale také pro účely správního řízení, ve kterém byla žalobci stanovena povinnost, proti níž směřuje tato žaloba. Žalobce má za to, že kontrola nebyla provedena v souladu s ustanoveními zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní kontrole“). Žalobce nebyl o provedené kontrole řádně vyrozuměn ani seznámen s jejími výsledky. Důkazní prostředky z ní plynoucí proto žalobce považuje za nezákonné a nepoužitelné jako podklad pro vedení jakéhokoliv řízení.

Pro případ, že soud dospěje k závěru, že výše uvedená kontrola byla v souladu se zákonem o státní kontrole, se žalobce ohrazuje proti závěrům této kontroly, podle kterých se měl dopustit porušení provozního řádu ve třech bodech. Zaprvé překročil provozním řádem stanovený roční objem skladovaného odpadu, zadruhé porušil provozní řád tím, že nezajistil oplocení celého areálu a nedostatečně technicky zajistil bezpečnost a zatřetí porušil ustanovení provozního řádu, které se týká monitoringu vlivů na životní prostředí, konkrétně emisí prachových částic, které se uvolňují v důsledku skladování odpadu. Zjištěné nedostatky však dle žalobce nejsou podloženy relevantními důkazy.

Množství uloženého odpadu bylo inspektory stanoveno na základě jejich pozorování či spíše na základě jejich dojmů, neboť v průběhu kontroly neučinili jediný úkon, kterým by hodnověrně stanovili skutečný objem skladovaného odpadu. Nebyl proveden žádný přesný výpočet či jiné měření, došlo pouze k hrubému a nadhodnocenému odhadu skladovaných odpadů. Navíc evidenční program EPASS, který shromažďuje data z vážení přiváženého odpadu, byl v době kontroly nefunkční z důvodu poruchy. Pro žalobce je tudíž nepochopitelné, jak mohla ČIŽP určit, že došlo k překročení maximálního ročního objemu skladovaných odpadů. V této souvislosti žalobce podotkl, že v dané věci se objem odpadů počítá v tisících tun, a pokud je v kontrolní zprávě uvedeno, že: *„na ploše zařízení je skladováno cca 120 00 tun zeminy a cca 50 000 tun ostatních odpadů“*, jde o pouhé hádání a nikoliv o odborné posouzení. Navíc ČIŽP nemůže činit kontrolní závěry na základě výpovědí fyzických osob, např. vedoucího celého areálu, ale měla sama provést potřebné kroky ke zjištění skutečného stavu věci.

Co se týče vytýkaného nedostatku oplocení areálu, žalobce upozornil na to, že neprovozuje skládku chemického či jinak vysoce závadného odpadu, ale skládku zeminy a stavebního odpadu. Nedomnívá se, že by v době kontroly chybějící oplocení nějakým výrazným způsobem ohrožovalo okolní nemovitosti či život lidí žijících v blízkosti skládky. Žalobce učinil veškerá opatření, aby skládku zajistil před neoprávněným a nekontrolovatelným ukládáním odpadů, a to tak, že vyhloubil rýhu v zemi okolo pozemků, která měla zamezit příjezdu případných vozidel a nelegálnímu ukládání odpadu. V době kontroly již probíhalo výběrové řízení na dodavatele oplocení, které mělo přispět k té nejvyšší úrovni zabezpečení celého areálu, i když tato byla i bez oplocení zajištěna na odpovídající úrovni.

K monitoringu vlivů na životní prostředí a emisím prachových částic do ovzduší žalobce uvedl, že ČIŽP pochybila při posuzování objektivních podmínek v areálu, když uvedla, že v den kontroly byla manipulační plocha zařízení kromě příjezdových cest k zařízení suchá a prašná. Žalobce nechápe, že inspekce ohodnotila objektivní stav tímto

lakonickým sdělením, aniž by provedla jakékoliv měření míry prašnosti. Žalobce hodnověrně prokázal, že disponuje vozidly, kterými udržuje manipulační a ostatní plochy ve stavu vykazujícím minimální míru prašnosti. Skutečnost, že tato vozidla byla v době kontroly v opravně, ještě neznamená, že se předmětné plochy neudržují. Žalobce při kontrole předložil mnoho důkazů o tom, že skrápěcí technika byla skutečně využívána k údržbě manipulačních ploch.

Žalobce se s ohledem na shora uvedené domnívá, že se nedopustil žádného protiprávního jednání a že jeho činnost vykazuje takové standardy, které jsou obvyklé při podnikání v oblasti skladování odpadů. Činnost ČIŽP a metody používané při provádění kontroly považuje za nesprávné a nespravedlivé a nechce se ztotožnit se závěry provedené kontroly, které se vyznačují mnohými pochybeními a nesprávnostmi. Z tohoto důvodu nesouhlasí s rozhodnutími správních orgánů obou stupňů, podle nichž má vyklidit 64 585 tun materiálů, které podle názoru správních orgánů soustřeďuje nad rámec povolené kapacity. Je přesvědčen, že skladované materiály nepřesahují rámec maximální povolené kapacity, neboť ČIŽP se při výkonu kontroly dopustila závažných pochybení a své rozhodnutí založila na nesprávných závěrech.

Závěrem žalobce namítl, že se žalovaný dopustil i procesního pochybení, když napadené rozhodnutí doručil do datové schránky společnosti, ve které je právní zástupce žalobce jediným společníkem a jednatelem. Napadené rozhodnutí mělo být doručeno do rukou právního zástupce žalobce jako fyzické osoby, která datovou schránku nevlastní.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě odmítl jako nedůvodnou námitku, že žalobce neporušil žádnou svou povinnost plynoucí z ustanovení zákona o odpadech. Rovněž nesouhlasil s tím, že kontrola předmětného zařízení nebyla provedena v souladu s ustanoveními zákona o odpadech. Kontrole byl přítomen vedoucí zařízení, kterému byla kontrola také oznámena. V provozovně byl zanechán protokol z provedené kontroly a bylo požadováno doložení příslušných dokladů a vyjádření žalobce k danému protokolu. K obsahu protokolu se písemně vyjádřil ředitel Ing. T. dopisem ze dne 7. 6. 2007. To, že žalobce se závěry kontroly nesouhlasí, je známý fakt, ovšem takové prosté konstatování nepovažuje žalovaný za relevantní argument.

Stanovení množství uloženého odpadu bylo provedeno na základě údajů poskytnutých samotným žalobcem (prostřednictvím ředitele Ing. T.) v podobě „*Dokladu o aktuálním stavu navezených recyklátů/surovin ke dni kontroly*“. Nešlo tedy o žádné dohady inspektorů, nýbrž bylo vycházeno z údajů poskytnutých samotným žalobcem.

Žalovaný uvedl, že mu kompletně uniká smysl žalobních námitek žalobce týkajících se absence oplocení areálu a jeho skrápění. Žalobci bylo napadeným rozhodnutím uloženo odstranění přebytečného odpadu, nikoliv stavba plotu. Otázka činnosti skrápěcí techniky nijak nesouvisí s uloženou povinností.

To, že se žalobce nechce ztotožnit se závěry provedené kontroly, neznamená, že tyto závěry jsou nesprávné. V řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce soustředil v předmětném zařízení odpady nad povolenou kapacitu, což sám doložil poskytnutými dokumenty. Dle žalovaného tak byl protiprávní stav jednoznačně prokázán. V takovém případě měl žalovaný podle zákona o odpadech právo uložit opatření k nápravě onoho závadného stavu, což se také stalo.

K vytýkanému vadnému doručení napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že i kdyby

se jednalo o procesní pochybení, tak toto nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno, tento si jej převzal a žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrval na svých žalobních tvrzeních. Uvedl, že Ing. T. se dopisem ze dne 7. 6. 2007 vyjádřil ke kontrole, kterou provedla ČIŽP, nikoliv k protokolu o provedení kontroly. Žalobce dále upozornil na to, že kontrolori ČIŽP se při kontrole sice prokázali služebními průkazy, ale nesplnili podmínku stanovenou v § 9 zákona o státní kontrole, protože při provádění kontroly dne 22. 5. 2007 nepředložili písemné pověření, na jehož základě vykonávali kontrolu. Přestože v provozním řádu zařízení je uvedena předpokládaná maximální hranice ročního objemu materiálu v rozsahu 105 000 tun, kdy toto omezení vyplývá především z plochy parcely určené k provozu, je nutno toto ustanovení vykládat v souvislosti s tím, že celková kapacita recyklačního střediska je determinována kapacitou třídícího a drtícího zařízení a nerovnoměrnosti odbytu vytríděného materiálu. V zařízení dochází nejen k uskladnění odpadů, ale také k jeho zpracování a následnému odbytu. Z tohoto důvodu je kapacita zařízení limitována průměrným výkonem zařízení zpracovávajících odpad, jejichž výkon je 25 000 tun za měsíc, což činí 300 000 tun za rok. Pokud je uskladněný odpadový materiál přepracován a následně účelně navrácen „do života“ formou prodeje či jiného nakládání namísto trvalého uložení v zařízení, pak objem tohoto odpadového materiálu nelze započítat do stanoveného limitu 105 000 tun.

Na základě listinného důkazu, který poskytl žalobce, označeného jako „Doklad o stavu navezených surovin/recyklátu ke dni 21. 5. 2007“, nelze hovořit o překročení kapacity zařízení, protože tento dokument obsahuje pouze stránku příjmovou a nikoli stránku výdajovou, která zahrnuje odpad již zpracovaný a vydaný. Výpověď zaměstnance žalobce, který uvedl, že ke dni kontroly se v zařízení nachází cca 120 000 tun zeminy a 50 000 tun ostatního odpadu, je s ohledem na výše uvedený doklad, podle kterého bylo v zařízení pouze 66 500 tun zeminy, zavádějící. Žalobce je přesvědčen, že povolenou kapacitu zařízení nepřesáhl a že jeho jednání nebylo v rozporu s právními předpisy či s provozním řádem zařízení. Chybějící oplocení a nedostatečné skrápění areálu zařízení bylo též předmětem kontroly a žalobce je zmínil, aby poukázal na to, že kontrola nebyla v pořádku a existuje kolem ní řada kontroverzí. Správné doručení rozhodnutí je podmínkou toho, aby se s ním mohl jeho adresát seznámit a včas na něj reagovat.

Při ústním jednání před soudem žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě zcela vadného procesního postupu správních orgánů obou stupňů. Žalobci bylo uloženo nápravné opatření s odůvodněním, že pokud on sám neprokázal, že z předmětných pozemků odstranil navezený odpad, tak se má za to, že tam ten odpad skutečně je. Správní orgán měl postupovat z úřední povinnosti podle zásady vyšetřovací. Sám měl aktivně vyhledávat důkazní prostředky k prokázání, že skutečně došlo ke správnímu deliktu. To se v daném případě nestalo, neboť žalovaný, stejně jako ČIŽP, vycházel z předchozího řízení a jeho závěrů a v tomto řízení neshromáždil důkazy, které by svědčily o tom, že se na předmětných pozemcích odpad skutečně nachází. Navíc je třeba připomenout, že správní řízení (o uložení nápravného opatření) bylo zahájeno v roce 2011 a jeho podkladem byl protokol o kontrole z roku 2007, čili žalovaný vycházel ze čtyři roky starých závěrů. Pokud správní orgán neshromáždil dostatek důkazních prostředků, pak mělo dojít k aplikaci zásady in dubio pro reo a mělo být rozhodnuto ve prospěch žalobce. Jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně trpí zásadní vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a z tohoto důvodu by měla být rovněž zrušena a vrácena k dalšímu projednání.

Žalovaný při ústním jednání před soudem uvedl, že argumentace uplatněná žalobcem při jednání před soudem se v žalobě neobjevila a soud je vázán žalobními body. Žalobci byla dána možnost vyjádřit se k tomu, zda se skutkový stav řízení nezměnil a zda odpad neodstranil, i když žalovaný věděl na základě úřední činnosti o tom, že aktuální situace se nijak nezměnila. Žalobce se ovšem nijak nevyjádřil a neoznačil důkazy na podporu takového tvrzení, proto bylo dle žalovaného na místě vycházet i z několik let starých podkladů, které jednoznačně prokazují situaci na místě.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem včas uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole ve znění účinném do 31. 12. 2010 jsou kontrolní pracovníci dále povinni oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly a předložit pověření k provedení kontroly.

Podle § 18 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech ve znění účinném do 30. 9. 2013 je provozovatel zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů povinen provozovat zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů v souladu s jeho schváleným provozním řádem.

Podle § 66 odst. 3 písm. e) zákona o odpadech pokutu do výše 10 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která provozuje zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu nebo v rozporu s ním nebo provozuje zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení.

Podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech inspekce ukládá právnickým osobám a fyzickým osobám oprávněným k podnikání pokuty za porušení stanovených povinností podle § 66 odst. 2 až 5; současně může stanovit opatření a lhůty pro zjednání nápravy samostatným rozhodnutím.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Obecné tvrzení žalobce, že neporušil žádnou povinnost stanovenou zákonem o odpadech, se nezakládá na pravdě. V řízení o uložení pokuty za spáchání správního deliktu, které navazovalo na kontrolu provedenou pracovníky ČIŽP v předmětném zařízení dne 22. 5. 2007, bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce porušil povinnost uloženou mu ustanovením § 18 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech, tj. povinnost provozovat zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů v souladu s jeho schváleným provozním řádem. Za zjištěné porušení zákona byla žalobci podle § 66 odst. 3 písm. e) zákona o odpadech uložena pokuta ve výši 1.000.000,- Kč, která byla v odvolacím řízení potvrzena rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 15. 4. 2010, č. j. 547/500/10, 20941/ENV/10. Žaloba, kterou žalobce proti tomuto rozhodnutí podal, byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2014, č. j. 5 A 160/2010 - 40 zamítnuta.

Na tomto místě je však nutné zdůraznit, že v nyní projednávané věci není předmětem soudního přezkumu rozhodnutí správního orgánu o uložení pokuty žalobci za spáchání správního deliktu, ale odvolací rozhodnutí žalovaného, které se vztahuje k rozhodnutí ČIŽP ze dne 9. 8. 2011, č. j. ČIŽP/41/OOH/SR02/0718411.005/11/PSJ. Tímto rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech

stanoveno *nápravné opatření*, spočívající v povinnosti vyklidit 64 585 tun materiálů (recyklátů, surovin/odpadů) protiprávně soustředěných nad rámec povolené kapacity v předmětném zařízení, a to ve lhůtě 120 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o nápravném opatření. Uložené nápravné opatření vychází výlučně ze zjištění ČIŽP o překročení maximální hranice ročního objemu materiálu stanovené v provozním řádu zařízení, a nijak nesouvisí s dalšími kontrolními zjištěními ČIŽP, která se týkají nedostatečného oplocení areálu či prašnosti manipulační plochy v areálu zařízení. Námitky, jimiž žalobce brojí proti zjištěním ČIŽP o nedostatečném oplocení areálu a prašnosti manipulační plochy, jsou proto v souzené věci zcela irelevantní.

Soud neshledal opodstatněnou žalobní námitku, že kontrola předmětného zařízení, kterou dne 22. 5. 2007 provedli pracovníci ČIŽP, nebyla provedena v souladu se zákonem o státní kontrole. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že dne 22. 5. 2007 ČIŽP provedla předem neohlášenou kontrolu nakládání s odpady v předmětném zařízení, o které byl téhož dne sepsán kontrolní protokol. Žádné z ustanovení zákona o státní kontrole nicméně správnímu orgánu neukládá povinnost předem ohlašovat svůj záměr provést kontrolu subjektu, u kterého má být kontrola provedena. Takový postup by mohl negativně ovlivnit vypovídací hodnotu kontrolních zjištění, neboť kontrolovaný subjekt by se mohl na kontrolu „připravit“.

Podle kontrolního protokolu byli dne 22. 5. 2007 kontrole přítomni inspektoři ČIŽP, dále specialista odpadového hospodářství Magistrátu hl. m. Prahy a za žalobce pan M. D., vedoucí zařízení, aj. K., pracovník pověřený nakládáním s odpady. O kontrole byl tedy žalobce vyrozuměn při jejím zahájení prostřednictvím svých zaměstnanců. Ke kontrolním zjištěním zachyceným v protokolu o kontrole sepsaném dne 22. 5. 2007 se žalobce vyjádřil nedatovaným podáním došlým ČIŽP 8. 6. 2007, které bylo označeno jako „Věc: Vyjádření ke kontrole ze dne 22. 5. 2007“ a které za žalobce učinil Ing. F. T., výkonný ředitel. Výsledky kontroly ČIŽP popsala v listině „Závěr z kontroly provedené dne 22. 5. 2007“ ze dne 3. 4. 2008, jež byla žalobci (spolu s kopií protokolu o kontrole) doručena do vlastních rukou dne 8. 4. 2008, o čemž svědčí doručka založená ve správním spise. Není tedy pravdou, že by žalobce nebyl seznámen s výsledky kontroly. Nutno podotknout, že s obsahem kontrolních zjištění ČIŽP učiněných při kontrole provedené dne 22. 5. 2007, která se týkají překročení maximální ročního objemu materiálu soustředěného v předmětném zařízení, byl žalobce opakovaně seznámen i v oznámení o zahájení správního řízení ve věci uložení pokuty ze dne 10. 4. 2008, jakož i v oznámení o řízení ve věci uložení nápravného opatření ze dne 25. 5. 2001.

Soud nemohl přisvědčit ani žalobní námitce, že množství uloženého odpadu bylo inspektory stanoveno „na základě jejich pozorování či na základě jejich dojmů, neboť v průběhu kontroly neučinili jediný úkon, kterým by hodnověrně stanovili skutečný objem skladovaného odpadu.“ V protokolu o kontrole je skutečně zaznamenáno, že v době provádění kontroly nebylo možné z důvodu poruchy evidenčního a skladového programu EPASS zjistit aktuální stav skladových zásob i evidenci odpadů v předmětném zařízení. Vedoucí předmětného zařízení M. D. nicméně kontrolním pracovníkům sám sdělil, že ke dni kontroly bylo na ploše zařízení umístěno cca 120 00 tun zeminy a cca 50 000 tun ostatních odpadů a materiálu. Zároveň uvedl, že *překročení kapacity zařízení je způsobováno minimálním odbytem zeminy*. Kontrolní pracovníci neměli žádný důvod pochybovat o pravdivosti těchto jeho sdělení, které lze označit za kvalifikovaný odhad odpovědného zaměstnance žalobce, jenž byl nepochybně detailně seznámen s chodem předmětného zařízení. Rozhodně se nejedná o „pouhé hádání“, jak nyní účelově tvrdí žalobce.

ČIŽP se však nespokojila pouze s tímto kvalifikovaným odhadem množství odpadu umístěného v předmětném zařízení ze strany odpovědného zaměstnance žalobce, ale činila další kroky ke zjištění skutečného stavu věci. Kontrolní pracovníci, kteří si byli vědomi momentální nefunkčnosti evidenčního a skladového programu, vyzvali při kontrole žalobce mj. k předložení *dokladu o aktuálním stavu navezených odpadů ke dni kontroly*. Tento listinný doklad byl pracovníkům ČIŽP ze strany žalobce následně předložen jako jedna z příloh „Vyjádření ke kontrole ze dne 22. 5. 2007“, které za žalobce učinil Ing. F. T.. Právě z údajů obsažených v této listině, kterou správnímu orgánu předložil sám žalobce, ČIŽP dovodila, že žalobce ke dni kontroly v předmětném zařízení výrazně překročil maximální množství povoleného ročního objemu materiálu. Podle zmíněné listiny se totiž v předmětném zařízení nacházelo celkem 169 585 tun recyklátu/surovin, zatímco podle schváleného provozního řádu zařízení, kapitoly 5.1. - Základní kapacitní údaje o zařízení, předpokládaná maximální hranice ročního objemu materiálu činí celkem 105 000 tun.

Žalobce v průběhu řízení nepředložil žádný důkaz, jenž by prokazoval, že údaje obsažené v dokladu *o aktuálním stavu navezených odpadů ke dni kontroly* neodpovídají skutečnosti. Za tohoto stavu věci nebyl správní orgán povinen provádět v žalobě požadované „měření“, které by prokázalo, kolik se na ploše skutečně nachází odpadu. Vést průkaznou evidenci odpadů tak, aby byla v souladu se skutečností, bylo zákonnou povinností žalobce, a ČIŽP proto z dokladů předložených žalobcem právem vycházela, neboť neměla důvod pochybovat o jejich pravdivosti a věrohodnosti.

Z výše uvedeného je zřejmé, že množství uloženého odpadu nebylo inspektory ČIŽP stanoveno „na základě jejich pozorování či spíše na základě jejich dojmů“, ani na základě pouhé výpovědi fyzických osob, jak tvrdí žalobce, ale na základě údajů vyplývajících z listinného důkazu, který správnímu orgánu předložil sám žalobce. Tento listinný důkaz obsahuje *konkrétní a přesné údaje* o stavu jednotlivých druhů odpadů v předmětném zařízení ke konkrétnímu datu, takže ČIŽP není možné vytýkat „hrubý a nadhodnocený odhad skladovaných odpadů.“

Žalobcovu tvrzení, že se nedopustil žádného protiprávního jednání a že jeho činnost vykazuje „takové standardy, které jsou obvyklé při podnikání v oblasti skladování odpadů,“ stejně jako jeho přesvědčení o nesprávnosti či nespravedlnosti činnosti ČIŽP a metod používaných při provádění kontroly, jsou toliko vyjádřením subjektivního názoru žalobce, který soud vzhledem k výše uvedenému nesdílí. Žalobce ke dni provádění kontroly prokazatelně překročil základní kapacitní údaj vztahující se k předmětnému zařízení, který se týká předpokládané maximální hranice *ročního* objemu materiálu v předmětném zařízení. Tento údaj je stanoven ve schváleném provozním řádu zařízení, který je žalobce při provozování zařízení bezpochyby povinen respektovat, jak plyne z § 18 odst. 1 písm. e) a § 66 odst. 3 písm. e) zákona o odpadech. ČIŽP proto v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech uložila žalobci nápravné opatření spočívající v povinnosti vyklidit „nadlimitní“ množství materiálu protiprávně soustředěného nad rámec povolené kapacity v předmětném zařízení.

Své přesvědčení, že ČIŽP své rozhodnutí založila na nesprávných závěrech a že skladované materiály nepřesahují rámec maximální povolené kapacity, žalobce v průběhu řízení před soudem zcela ničím nedoložil; z jeho strany se tedy jedná pouze o ničím neprokázané tvrzení. Soud k tomu na okraj dodává, že i v průběhu řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, ČIŽP vyzvala žalobce, aby správnímu orgánu doložil důkazy, které by prokazovaly, že v mezidobí došlo k odstranění protiprávního stavu (viz vyrozumění

účastníka řízení ze dne 28. 6. 2011 č. j. ČIŽP/41/OOH/SR02/0718411.004/11/PSJ). Na tuto výzvu však žalobce nijak nereagoval a žádné důkazy v tomto směru nepředložil.

Soud nevešel ani na námitku vytýkající žalovanému vadné doručení napadeného rozhodnutí. I kdyby skutečně došlo k nesprávnému doručení rozhodnutí do datové schránky společnosti, ve které je právní zástupce žalobce jediným společníkem a jednatelem, jak tvrdí žalobce, podstatná je skutečnost, že se doručované rozhodnutí prostřednictvím právního zástupce žalobce nepochybně dostalo do dispozice žalobce, který se s jeho obsahem seznámil, o čemž svědčí to, že proti němu následně podal v zákonem stanovené lhůtě žalobu u správního soudu. Žalobce tedy nebyl v důsledku vytýkaného pochybení žalovaného při doručování napadeného rozhodnutí nijak zkrácen na svých procesních právech.

K námitkám, které žalobce poprvé uvedl až v replice k vyjádření žalovaného či při ústním jednání před soudem (námitka, že Ing. T. se dopisem ze dne 7. 6. 2007 vyjádřil k provedené kontrole a nikoliv k protokolu o provedení kontroly; námitka, že kontrolní pracovníci při provádění kontroly dne 22. 5. 2007 nepředložili písemné pověření, na jehož základě vykonávali kontrolu; námitka, že pokud je uskladněný odpadový materiál přepracován a následně účelně navrácen „do života“ formou prodeje či jiného nakládání namísto trvalého uložení v zařízení, pak objem tohoto odpadového materiálu nelze započítat do stanoveného limitu 105 000 tun; námitka, že na základě dokladu o stavu navezených surovin/recyklátu ke dni 21. 5. 2007 nelze hovořit o překročení kapacity zařízení, protože tento dokument obsahuje pouze stránku příjmovou a nikoli stránku výdajovou, která zahrnuje odpad již zpracovaný a vydaný; námitka, že žalovaný nepřipustně vycházel ze čtyři roky starých závěrů; námitka, že správní orgán neshromáždil dostatek důkazních prostředků, takže mělo dojít k aplikaci zásady in dubio pro reo a mělo být rozhodnuto ve prospěch žalobce), soud nemohl přihlížet, neboť tyto byly vzneseny až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro rozšíření žaloby (§ 71 odst. 2 s.ř.s.). Pokud by soud postupoval opačně, tedy pokud by překročil rozsah včas uplatněných žalobních námitek, jednal by v rozporu s ustanoveními § 75 odst. 2 s.ř.s. a § 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s., které mu ukládají přezkoumat napadené rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů uplatněných v zákonem stanovené lhůtě.

Pouze jako obiter dictum soud uvádí, že Ing. T. se dopisem ze dne 7. 6. 2007 nepochybně vyjadřoval též k (obsahu) protokolu o provedení kontroly, neboť právě v něm jsou zachycena kontrolní zjištění učiněná při provedené kontrole. Případné nepředložení písemného pověření kontrolních pracovníků k provedení kontroly, i kdyby k němu skutečně došlo, není podstatnou vadou řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Opomenutí pracovníků kontrolního orgánu předložit pověření k provedení kontroly dle § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole nemění nic na skutečnosti, že taková kontrola byla platně zahájena, pokud kontrolovaná osoba předložení pověření nepožaduje, neboť nemá žádné pochybnosti o tom, že skutečně jde o pracovníky kontrolního orgánu oprávněné k provedení kontroly (shodně viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2006, čj. 10 Ca 127/2005 – 41).

Závěrem soud uvádí, že napadené rozhodnutí obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti. Mimo jiné je v něm dostatečně určité a srozumitelně uvedeno, na základě jakých skutkových zjištění správní orgán rozhodl a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení a při výkladu relevantních právních předpisů. Napadené rozhodnutí tudíž není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak při ústním jednání před soudem tvrdil žalobce.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. března 2015

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová